

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 maja 2024 r.,
w sprawie D. Z.
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.
kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 6 lipca 2023 r., sygn. akt II AKa 23/23
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie
z 27 października 2022 r., sygn. akt III K 144/22

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 października 2022 r., sygn. akt III K 144/22, Sąd Okręgowy w Szczecinie uznał D. Z. winnym popełnienia przestępstwa zarzucanego mu aktem oskarżenia z tą tylko zmianą, iż przyjął, iż oskarżony działał w zamiarze

ewentualnym i za to przestępstwo na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 lat pozbawienia wolności.

Apelacje od wyroku wnieśli prokurator i obrońca. Obrońca zrzucił rozstrzygnięciu: błąd w ustaleniach faktycznych, naruszenie art. 7 k.p.k., naruszenie art. 60 § 2 pkt 1 i 2 k.k. oraz art. 53 § 3 k.k., art. 25 par 1 i 2 i 3 k.k. i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie obniżenie wymierzonego oskarżonemu wymiaru kary do lat 4.

Prokurator zarzucił rozstrzygnięciu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść to jest art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i nieuwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez nietrafną ocenę materiału dowodowego sprawy, co skutkowało uznaniem, że D. Z. działał z zamiarem ewentualnym, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów wskazuje na działanie oskarżonego z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia V. D..

Wyrokiem z 6 lipca 2023 Sąd Apelacyjny w Szczecinie, sygn. akt II AKa 23/23 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia V. D.

Kasację od wyroku wniósł obrońca skazanego i zarzucił rozstrzygnięciu: naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez dokonanie nierzetelnej i sprzecznej z materiałem dowodowym analizy zarzutów apelacji obrońcy w zakresie ustaleń faktycznych co do przebiegu zdarzenia objętego procesem, w szczególności niewłaściwe i dowolne ustalenia co do umiejscowienia w czasie dokonanych ciosów nożem przez skazanego i ich skutków na zdrowiu poszkodowanego oraz niewłaściwą ocenę zdarzeń zapisanych na monitoringu pod kątem zamiaru towarzyszącemu skazanemu, co miało wpływ na ustalenia faktyczne w zakresie możliwości przyjęcia, że sprawca działał w ramach obrony koniecznej i prawidłowego ustalenia postaci zamiaru. Ewentualnie naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 par 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez dokonanie nierzetelnej oceny zarzutu obrońcy skutkującego w niniejszej sprawie błędnymi ustaleniami, że w sprawie nie zachodzą podstawy do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec okoliczności czynu i pojednania się sprawców oraz zapłacie zadośćuczynienia

pokrzywdzonemu co skutkowało niezastosowaniem art. 60 § 2 pkt 1 i 2 k.k. oraz art. 53 § 3 k.k. Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi Apelacyjnemu w Szczecinie.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna, dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego, to bowiem od orzeczenia sądu odwoławczego przysługuje wskazany nadzwyczajny środek zaskarżenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony dokonywać w ramach postępowania kasacyjnego ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolować prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja. Sąd Najwyższy, orzekając w trybie kasacji nie jest władny dokonywać ponownej oceny dowodów i na podstawie własnej oceny kontrolować poprawności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Zadaniem Sądu Najwyższego jest jedynie sprawdzenie, czy dokonując ustaleń faktycznych orzekające w obu instancjach sądy nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Innymi słowy, kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania (*tak: wyrok SN z 6.09.1996 r., II KKN 63/96, OSNKW 1997, nr 1-2, poz. 11.*)

Należy wskazać również, że powtórzenie w skardze kasacyjnej argumentacji prezentowanej uprzednio w apelacji może być skuteczne tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w

art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. (tak: postanowienie SN z 24.11.2016 r., II KK 322/16, LEX nr 21926520).

W wywiedzionej kasacji jej autor kwestionuje prawidłowość dokonanej przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej. Podniesienie w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. powoduje, iż to na autorze kasacji spoczywa obowiązek wskazania konkretnych zarzutów apelacyjnych, z którymi wiąże naruszenie standardu rzetelnej kontroli odwoławczej oraz uzasadnienia swego stanowiska w odniesieniu do argumentacji (lub jej braku) sądu *ad quem*.

W zarzucie z pkt. 1 skarżący zarzuca rozstrzygnięciu sądu odwoławczego nierozpoznanie zawartych w apelacji obrońcy zarzutów dotyczących ustaleń faktycznych co do przebiegu zdarzenia. Jednak analiza uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, nie potwierdza naruszeń, których zaistnienie podnosi skarżący. Sąd odwoławczy odniósł się bowiem do podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących błędnych zdaniem skarżącego ustaleń faktycznych oraz obrazy art. 7 k.p.k., podkreślając, iż obrońca nie wskazał na konkretne uchybienia z zakresie logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego, jakich miał dopuścić się sąd I instancji. Z treści uzasadnienia sądu odwoławczego wynika, że sąd ten odnosząc się do zdarzenia wskazał, że poniesione przez D. Z. obrażeń wiązać trzeba z pierwszą fazą zajścia, zaś atak nożem na pokrzywdzonego miał miejsce później, co uznać należy za odwet na pokrzywdzonym, co uniemożliwiło zakwalifikowanie zachowania skazanego jako podjętego w ramach obrony koniecznej, do czego zarówno na etapie postępowania odwoławczego, jak i kasacyjnego dążył obrońca.

W ocenie Sądu Najwyższego, autor kasacji pod pozorem rzekomej nieprawidłowej kontroli odwoławczej prezentuje odmienną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, opartą jedynie na polemicznym, subiektywnym poglądzie skarżącego, który nie może stanowić podstawy do wykazywania wadliwości kontroli instancyjnej dokonanej przez sąd odwoławczy.

Również niezasadny okazał się drugi z zarzutów zawartych w kasacji, a dotyczący nieprawidłowej kontroli instancyjnej w zakresie zarzutu odnoszącego się do nadzwyczajnego złagodzenia kary. Sąd *ad quem* do tego zarzutu się odniósł i co

istotne wskazał, iż art. 60 § 1 i § 2 k.k. przewiduje możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, a to oznacza, iż przepisy te nie mogą stać się podstawą zarzutu obrazy prawa materialnego, skoro nie obligują sądu do określonego postąpienia. Sąd odwoławczy uzasadnił również stanowisko, iż w przedmiotowej sprawie nie zaistniały przesłanki do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, odnosząc się do takich okoliczności dotyczących sprawcy, jak niekaralność, dobrą opinię, szczere wyrażenie skruchy, fakt przeproszenia ofiary oraz zadośćuczynienia jej krzywdom, ale i okoliczności obciążających, w postaci rozległości obrażeń pokrzywdzonego, jawnego działania wbrew obowiązującym normom i to w miejscu publicznym.

Wobec oddalenia kasacji, wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia, stał się bezprzedmiotowy.

Mając powyższe na uwadze kasację oddalono na podstawie wskazanych motywów, zwalniając skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k.

[J.J.]

(r.g.)